
Rafi Lajos

A relatív város

Olyan e város, mint egy földhöz vert
játék.
Megfordíthatatlan múltja lejárt.
Csak a kövek beszélnek róla.
Sosem tudom, mi hiányzik belőle.
Tény és megállapítás között gyalogolok
benne, mint mindig.
Mintha mindenik ember munkába
siető harangozó volna, s hóna alól
elejt egy tányért.
A pogány sorsra haragszom így:
miért kellett szerelmem szeme alá
ráncokat rakni?
Hörpintem a gyász zamatát s nézem
a messzi Napot:
két kézzel törli a füst.

Kiadványaink

2019-ben megjelent

